

Onzuiver

ONZUIVER

S A R A H D A L T O N

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Onzuiver
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Sarah Dalton
Oorspronkelijke titel: *The Blemished*
Vertaling uit het Engels: Olga Hoekstra

Omslagontwerp: Sarah Dalton & Jen Minkman
Tekstredactie: Eva Moraal

Eerste druk februari 2018, tweede druk september 2018, derde druk
december 2018
ISBN 978-94-63185-16-5
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-
kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,

mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Schoonheid wordt duur betaald

Ooit vertelde mijn moeder me een verhaal over een prinses, en dat verhaal begon met het feit dat ze vastzat in een kasteel. Mijn verhaal? Dat begint met mijn hoofd dat vastzit in een toiletpot.

Het was mijn eerste dag in Regio 14 en mijn eerste kans om een goede indruk te maken op de school die ze – heel toepasselijk – de Sint Judaschool hadden genoemd. Elke school die Onzuiveren als leerlingen toeliet, verdiende tenslotte de beschermheilige van de hopeloze gevallen als schutspatroon. Ik was in eerste instantie het oude Victoriaanse gebouw binnengestapt met een gevoel van hoop, want dit was een frisse start; een kans om eindelijk vrienden te maken. Maar dat hoopvolle gevoel werd al binnen het uur de kop ingedrukt. Het duurde maar een uur voordat een G.E.P. mijn hoofd in de wc-pot duwde en doortrok.

Haar magere hand klauwde zich om mijn schedel. Water rukte aan mijn huid. Het stroomde mijn neus binnen. Ik stikte en mijn vingernagels schraapten over het porselein. Ik dacht: dit is dus hoe ik doodga, met mijn gezicht in de afvoer. En toen deed ik bijna opnieuw wat ik niet mocht doen. Ik voelde de onstuitbare drang in mijn handen om dat ene ding te doen waarvan mijn vader had gezegd dat ik het nóóit meer mocht doen. Dat ene ding dat voor ons beiden een doodvonnis zou betekenen.

‘Nu ken je je plek, Smetje,’ zei het meisje. Ze liet me los en ik hapte naar adem. ‘De volgende keer kom je er niet zo makkelijk vanaf.’

Haar hakken klikklakten tegen de tegels toen het meisje en haar groepje giechelend wegrenden. Ik hees mezelf met trillende benen

omhoog vanaf de vloer. Bij de wastafel haalde ik diep adem en ik probeerde mijn bonkende hart te kalmeren en het opkomende gevoel van teleurstelling weg te drukken. Dit had mijn nieuwe start moeten worden, ver weg van Regio 10. Ik maakte mijn hoofddoek los, deed hem af en lachte schamper. We waren hiernaartoe verhuisd zodat ik veilig zou zijn. Mijn vader zou zeggen: *van de regen in de drup*.

‘Als je niet tegen een stootje kunt...’ mompelde ik tegen mezelf.

‘Gaat het wel?’

Ik schrok op. Toen ik me omdraaide, stond er een meisje met een donkere huid schaapachtig naar me te kijken. Ze liet me een charmante lach zien die het spleetje tussen haar voortanden ontblootte. Op haar zwarte tuniek was het symbool van de Onzuiveren te zien: een cirkel met daarin een simpel kruis, om ons eraan te herinneren dat wij het kruis waren dat de samenleving moest dragen. Ik had ook zo’n symbool. Het meisje was vrij stevig en ik schatte haar zo’n jaar of dertien, veertien. Ze had mooie bruine ogen.

‘Sorry dat ik niets deed...’ Haar stem stierf weg en ze keek naar haar handen, die rusteloos aan de lange mouwen van haar tuniek friemelden.

‘Maakt niet uit,’ zei ik. ‘Anders hadden ze jou ook geslagen, daar schiet ik niets mee op.’ Ik dwong mezelf te glimlachen, zodat ze wist dat ik haar niets kwalijk nam. Dan had ik tenminste één medestander op deze verschrikkelijke school. Ik draaide me weer om naar de wastafel en wrong mijn doorweekte hoofddoek uit.

‘Want weet je, deze wc’s zijn alleen voor G.E.P.s en ik was hier alleen maar naar binnen gelopen omdat ik hoge nood had,’ babbelde het meisje verder. ‘Elena Darcey is echt een vreselijke trut. Ze denkt dat ze over deze school heerst, alleen maar omdat ze misschien kans heeft naar Londen te verhuizen.’

Een rilling liep over mijn ruggengraat. Ik moest mijn handen dwingen door te gaan met hun werk.

‘Weet je echt zeker dat het wel gaat?’ vroeg het meisje met een van bezorgdheid vertrokken gezicht.

‘Het gaat prima,’ loog ik.

‘Ik heet trouwens Angela.’ Ze deed een stap naar me toe maar ik draaide me niet om, ik keek haar gewoon aan in de spiegel. ‘Jij bent

vast Mina Hart, het nieuwe meisje.’ Ze lachte zachtjes. ‘Er komen niet zo vaak nieuwe leerlingen op de Sint Judasschool. Tenminste, geen Onzuivere leerlingen. Zal ik je anders even helpen? Dan doe ik tenminste nog iets voor je.’

Angela trok de hoofddoek uit mijn vingers en trok hem strak om hem onder de droger te houden. De donkere stof bolde op en deed me denken aan de vlag van het verzetsleger. Ik had weleens foto’s gezien van hun protesten; mijn vader had ze laten zien. Maar toen dacht ik aan háár, en ik moest mijn ogen even sluiten om mezelf weer in balans te brengen.

‘Is het hier altijd zo?’ vroeg ik om het zeurende geluid van de droger te doorbreken, mijn stem verheffend om boven het geluid uit te komen.

‘Elena is nog niets vergeleken met de leraren,’ antwoordde Angela met een zucht. ‘Nooit in opstand komen tegen de G.E.P.s, anders laat Murder-Troll ieder Smetje na de les nakomen voor schoonmaakcorvee.’

‘Murder-Troll?’

‘Ja, zo noemen we mevrouw Murgatroyd. Je snapt vast meteen waarom als je haar ziet.’ Angela’s ogen werden wat groter bij de gedachte en het wit stak af tegen haar donkere huid. Ze gaf me mijn hoofddoek terug. Die voelde nu warm en zacht aan. Ik spelde hem weer vast op mijn hoofd, mijn vingers snel door de plooien glijdend, en Angela knikte bijna goedkeurend. ‘Zo, nu zie je er weer uit alsof er niets gebeurd is! Kom, dan neem ik je mee naar de keukendienst. Bij mij ben je veilig.’

Ze begeleidde me door de holklinkende gangen van de ouderwetse school. Ik bleek per ongeluk de G.E.P.-afdeling binnen te zijn gedwaald, en daar waren Onzuiveren niet welkom. Het Ministerie stond erop dat we gescheiden werden; tenminste, wel op school. Daarom hadden de Onzuiveren hun eigen plekje en de kinderen van het Ministerie voor Genetische Perfectionering – ofwel de G.E.P.s – de rest van de school.

De Sint Judasschool was als Victoriaanse school ooit ontworpen om de jongens van de meisjes te scheiden en die indeling werd nu op andere wijze benut. Er waren zelfs twee aparte ingangen en het

schoolbestuur gebruikte die om ervoor te zorgen dat Onzuiveren en G.E.P.s zich nooit onder elkaar hoefden te begeven. Toen Angela me door de gangen via een klapdeur naar een andere gang met grauwigrijze muren leidde waar de verf vanaf bladderde, was het duidelijk dat we in het Onzuivere gedeelte van de school waren aangekomen. Ik zag ons symbool op een van de deuren van een klaslokaal geschilderd – het enige wat onlangs nog geschilderd leek.

‘Hoe zijn de lessen?’ vroeg ik.

‘Gewoon.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Keukendienst, naaien, schoonmaken en seksuele voorlichting. En wat tuinieren in de lente.’

Ik knikte. Hetzelfde als in Regio 10 dus. Een naargeestig gevoel ging door me heen toen ik me realiseerde dat alles bij hetzelfde zou blijven, ook al was ik dan mijn oude thuis ontvlucht. Vroeg of laat zouden ze achter mijn geheim komen, en dan zou het wegvluchten en vrienden achterlaten weer opnieuw beginnen.

‘Pardon. Ik geloof dat ik verdwaald ben.’

Het geluid van een jongensstem in de Onzuivere gangen liet ons allebei schrikken. We draaiden ons tegelijkertijd om. Onze hoofden zouden tegen elkaar zijn geknald, ware het niet dat een uitstekende spijker in een van de muren in mijn hoofddoek bleef haken en me weer achteruit trok. Die beweging trok mijn hoofddoek los en mijn nog vochtige haar tuimelde naar beneden langs mijn gezicht. Ik gilte en probeerde de hoofddoek los te trekken, maar dat ging niet.

‘Zal ik je even helpen?’ zei de jongen.

Hij was een G.E.P., dat moest wel. Geen enkele Onzuivere had zo’n perfecte huid. Hij was van mijn leeftijd, een jaar of vijftien, en hij had donkere ogen en bruin haar. Zijn gezicht zag er gebeeldhouwd uit; de look waar G.E.P.s de voorkeur aan geven. Hoge jukbeenderen en een krachtige kaaklijn, waardoor ze er vaak wat wreed uitzagen. Maar bij deze jongen waren de aanpassingen niet te ver doorgeslagen en zag zijn perfecte uiterlijk er goed gebalanceerd uit.

‘Nee,’ zei ik scherp. ‘Jij kunt mij niet helpen.’ Ik hield mijn hand omhoog met de palm naar voren. De jongen zou moeten weten dat er grenzen waren tussen Onzuiveren en G.E.P.s. Ik vroeg me af waarom hij zo vriendelijk tegen me was.

Angela hielp me met mijn hoofddoek, onze vingers samenwer-

kend om de warboel uit elkaar te halen.

‘Je moet deze gang uitlopen, links afslaan en door de klapdeuren om weer in het G.E.P-gedeelte te komen,’ zei Angela gejaagd, terwijl ze zijn blik vermeed. ‘Je mag helemaal niet met ons praten.’

‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Maar dit is mijn eerste dag op deze school, en ik weet niet zo goed, eh...’

Ik trok eindelijk de hoofddoek los van de spijker en bedekte haastig mijn haar. ‘Wij zijn Onzuiver en jij bent een G.E.P.’

‘Ik heet Sebastian,’ zei hij, daarmee mijn waarschuwing in de wind slaand. Hij stak zijn hand uit. ‘En hoe heet jij?’

Ik weet niet wat het was: het verrassende feit dat een G.E.P. mijn naam wilde weten of de manier waarop Sebastians ogen zoekend in de mijne stardden. Maar ik merkte dat ik mijn hand in de zijne liet glijden en onmiddellijk de warmte van zijn huid voelde. Het liet mijn vingertoppen en armen vol hitte tintelen.

‘Ik heet Mina,’ zei ik ademloos. ‘Mina Hart.’

‘Wat een prachtige naam,’ zei hij.

Ik kon het niet meer tegenhouden. Mijn vingers verkrampden opnieuw en de deur achter ons zwaaide open, daarbij bijna Angela omvergooiend. Sebastian en ik lieten elkaar los en ik deinsde verlegen achteruit, me pijnlijk bewust van mijn rode wangen en rommelig uitzierende hoofddoek. Sebastian glimlachte en liet ons met zijn tweeën in de gang staan toen hij wegliep. Tenminste, ik dacht dat we met zijn tweeën waren, maar toen ik me omdraaide naar de ingang van de keuken merkte ik dat iemand ons observeerde.

Een vrouw van middelbare leeftijd – dun tot op het enge af en met een zuur gezicht – stond met haar armen over elkaar geslagen in de deuropening, haar borsten veel te groot voor de rest van haar lijf. Ze zag er precies zo uit als de vrouwen die ik weleens had gezien in het rijke gedeelte van Regio 10: de moeders van de eerste generatie klonen, die wanhopig graag net zo knap wilden zijn als hun genetisch gemanipuleerde dochters. G.E.P.s konden ze natuurlijk niet meer worden, dus waren ze afhankelijk van de plastisch chirurg, die hen met facelifts en siliconenvullingen en Botox zo mishandelde dat hun gezichten er bijna komisch uitzagen.

Helaas was er niets grappigs aan deze vrouw. De uitdrukking op

haar gezicht gaf me rillingen. Het collageen in haar lippen maakte haar mond zakkig en glanzend, net als naaktslakken met een overschot aan huid. Haar jukbeenderen waren te hoog en staken te ver uit haar ingevallen wangen. Haar voorhoofd was zo glanzend dat het wel goedkoop plastic leek – of strakgespannen cellofaan. Felrode krullen groeiden uit haar hoofdhuid en zagen er zo warrig en opstandig uit dat ze me deed denken aan Boudica: de Keltische krijgsvrouw uit vroeger tijden.

Ze sprak geen woord tegen ons, maar gebaarde slechts met een gekrulde vinger dat we naar binnen moesten komen voordat ze zelf naar binnen stapte. Angela keek opzij, naar mij, en ik hoorde haar bijna slikken.

Ik onderdrukte een huivering. Meteen wist ik dat je beter geen ruzie kon krijgen met deze vrouw. En ik wist ook meteen dat deze vrouw fysiek contact tussen een Onzuiver meisje en een G.E.P.-jongen nooit zou toestaan. Toen realiseerde ik me hoe slecht mijn eerste dag op de Sint Judasschool daadwerkelijk had uitgepakt.

Ach, het kon in elk geval niet meer slechter worden.

‘Wanneer word jij geopereerd?’ vroeg Angela.

Het mes in mijn hand haperde en ik sneed gevaarlijk dicht langs mijn vinger. We stonden in de keuken de maaltijd voor de G.E.P.s voor te bereiden. In Regio 14 en in alle andere Regio’s behalve Londen betekende het onderwijs voor Onzuiveren dat we leerden om hun dienstmeisjes te zijn. Hun koks, schoonmakers, *personal assistants*, kinderoppassers... Kortom, hun slaven.

‘Over iets meer dan zes maanden,’ antwoordde ik. De glimlach die ik erbij gaf, was grimmig. ‘Na de Operatie wordt alles beter. Zie jij er niet naar uit?’

In een flits zag ik iets in Angela’s blik, iets dat me hoop gaf. Maar het was even snel weer verdwenen, vervangen door een glazige uitdrukking, haar ogen tranend van de uien die we stonden te snijden. ‘Natuurlijk. Het is een prachtig geschenk van het Ministerie. Maar ik heb nog vijftien maanden te gaan. Ik ben nog maar veertien.’

Ondanks haar leeftijd straalde Angela een bepaalde volwassenheid uit. Zo’n uitstraling die je alleen kreeg nadat je bepaalde dingen had meegemaakt. Moeilijke, pijnlijke dingen. Allemaal zaken waar je als Onzuivere bekend mee was.

Ik keek de keuken rond en observeerde mijn klasgenoten, een stuk of twaalf, allemaal meisjes natuurlijk. Onzuivere jongens werden op werkervaring gestuurd. Ze waren allemaal zeer geconcentreerd bezig hun taken uit te voeren. We verschilden in lengte, leeftijd, bouw en huidskleur, maar allemaal droegen we het symbool van de Onzuiveren, allemaal waren we gekleed in hetzelfde uniform: een zwarte

tuniek met een zwarte hoofddoek. En allemaal hadden we dezelfde grimmige uitdrukking op ons gezicht.

Mijn zenuwen stonden strakgespannen sinds het moment dat Sebastian mijn hand had geschud. Hoe stom kon ik zijn dat ik me zo had laten gaan? Na al die preken van mijn vader over opgaan in de menigte en absoluut geen aandacht vestigen op mezelf, was het eerste wat ik deed op mijn nieuwe school mijn haar laten zien aan een G.E.P. en hem ook nog eens de hand schudden!

Ik verwachtte een enorme uitbarsting van de leraar, nablijven of de vernedering van een donderpreek, maar ze had er niets over gezegd. Ze keek alleen naar ons, vanaf haar plek voorin de keuken. Af en toe liep ze een rondje langs de studenten, haar hoge hakken klikklakten op de houten vloer, en ze observeerde ons. Ze hield ons continu in de gaten.

‘Nog een uur voordat we uitserveren,’ zei mevrouw Murgatroyd. Het geluid van haar stem liet een rilling langs mijn ruggengraat gaan. Ze zei verder niets gemeens, maar het was de manier waarop ze sprak, die kille toon, die me de stuipen op het lijf joeg. Opgelucht zag ik hoe ze de keuken doorkruiste en vertrok.

‘Ze is echt eng,’ fluisterde ik tegen Angela.

‘Hé, nieuwe?’

Ik draaide me om naar degene die de woorden had gesproken; een stoer uitziend meisje met een frons boven haar bruine ogen. Ze hield een groot mes in haar ene hand en een wortel in haar andere. Zonder die wortel zou ze er behoorlijk intimiderend hebben uitgezien.

‘Hoe haal je het in je hoofd om G.E.P.s aan te raken? Weet je dan niet wat de regels zijn hier op de Judasschool?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Eén overtreder, allen straf.’

‘Dat is... is niet eerlijk,’ stotterde ik.

Ze ademde uit met een pfft-geluid. ‘Wakker worden, meid. Onzuiver zijn is niet eerlijk. Dat zou je al lang moeten weten. Waar kom je trouwens vandaan?’

‘Regio 10,’ antwoordde ik. De rest van de leerlingen stopte met werken en draaide zich om zodat ze ons gesprek konden volgen.

‘Stelletje slappelingen daar. Nu snap ik waarom je zo maar een

G.E.P. aanraakt. Je hebt zeker nog nooit iemand verloren op Stuiptrekkende Zondag,' zei ze met een bijna triomfantelijke grijns.

'Billie,' waarschuwde Angela, 'hou je een beetje in. Ze is hier nieuw.'

Billie negeerde Angela en ging verder. 'Regio 14 heeft het hoogste aantal executies. We hebben hier meer executies dan in Londen, en zeker meer dan in Regio 10.'

Ik kromp ineen bij de verwijzing naar Stuiptrekkende Zondag. Het bracht nare herinneringen bij me naar boven. Veel Onzuiveren leefden in armoede en in plaats van te zorgen voor extra voedsel of kleding, had het Ministerie ervoor gekozen om de elektriciteitsrekening te betalen voor de belachelijk grote tv's die in ieder rijkeluishuis hingen. Er was maar één kanaal, *hun* kanaal, en het merendeel van de tijd zond het zinloze modellenwedstrijden uit, G.E.P.-soaps of spelshows waarin werd gezocht naar de nieuwste 'ster'. Maar iedere vierde zondag van de maand werd er live verslag gedaan van de executies.

Als kind keek ik samen met mijn vrienden naar een aflevering van Stuiptrekkende Zondag. Het was een weddenschap. Ieder detail ervan stond me nog kristalhelder voor de geest. Een Onzuivere vrouw die ervan werd beschuldigd illegaal kinderen te hebben gekregen. Haar handen waren geboeid. Ze kreeg een zwarte kap over haar hoofd en de strop om haar nek. Met een misselijk gevoel in mijn maag dacht ik opnieuw aan de manier waarop haar benen leken te dansen terwijl ze stierf. Ik had nooit meer een uitzending gezien. In plaats daarvan verstopte ik me op mijn kamer of speelde buiten, en probeerde niet te denken aan het beeld van de stuiptrekkende vrouw.

'Is dat dan iets om trots op te zijn?' vroeg ik bitter.

Billie stapte naar voren, zwaaiend met het mes. 'Je bent behoorlijk brutaal.' Ze gluurde naar me met haar donkere ogen, haar blik fel, bijna beschermend. Ondanks haar dreigementen was er iets in haar houding dat maakte dat ik haar best aardig zou kunnen vinden. Ze had iets over zich dat me herinnerde aan mijn moeder, aan de foto's van haar waarop ze stond met dezelfde felle uitstraling.

'Billie, alsjeblieft. Kalmeer een beetje.' Angela stapte tussen ons in, een onwillige bemiddelaar. 'Dit is nog maar haar eerste dag. Ze

heeft niet eens de kans gehad om te wennen.'

'Ik snap niet wat dat ermee te maken heeft. Dankzij haar waren we bijna allemaal de lul. Murder-Troll houdt ons nu nog scherper in de gaten, dus jij moet geen domme dingen gaan doen.' Ze wees opnieuw met het mes in mijn richting.

Ik hief mijn handen in een gebaar dat er nog het meest op leek alsof ik me wilde overgeven. 'Ik wil geen problemen. Ik wil gewoon mijn ding doen en verder niets. Dat gedoe met die G.E.P.? Dat gebeurt nooit weer, dat beloof ik je.'

Billies uitdrukking verzachtte en ze knikte ter goedkeuring. 'Zo mag ik het horen. Ik heb mensen die ik moet beschermen.' Haar blik gleed naar een klein, fors meisje dat in een gekke houding bij het aanrecht stond. Ze stond met haar rug gebogen, alsof ze last had van haar eigen lichaamsgewicht. Haar tuniek was zeker een paar maten te groot. Ik kon mijn vinger er niet op leggen, maar er klopte iets niet aan dit meisje.

'Dat is mijn zusje,' zei Billie. 'En jij blijft bij haar uit de buurt.' Haar woorden kwamen snel, bijna met een soort urgentie erin. Ze was zenuwachtig. Billies zusje keek naar ons met een schaapachtige glimlach.

'Oké,' zei ik tegen Billie. 'Als je me nu gewoon mijn werk wilt laten doen.' Ik draaide me terug naar het aanrecht en mijn ontlede ui, terwijl ik Billies blik een gat in mijn rug voelde branden.

Niet lang daarna hoorde je alleen nog de geluiden die pasten bij hard werken in de zaal. Je hoorde hoe werd gesneden, geroerd en hoe het kokende water bubbelde in de pannen. Ik zag mijn kans schoon om Angela nog wat vragen te stellen. Door alle andere geluiden in de drukke keuken zou Billie ons gefluister niet kunnen horen.

'Het meisje dat zo voorovergebogen staat is Billies zusje, Emily.' Angela's ogen werden groter. 'Vroeger was het een mager ding. En ze kletste ook heel veel. Nu krijg je er amper een lettergreep uit. Daarbij, Billie is vreselijk beschermend. Ze zitten meestal samen in een hoekje te praten. Nu ik erover nadenk, die uitbarsting van Billie was best gek, eigenlijk.'

'Dus ze is niet altijd zo?'

‘Absoluut niet! Zoals ik al zei, ze zijn behoorlijk op zichzelf. Althans, dat zijn ze de afgelopen paar maanden wel geweest.’

Ik had het lef me iets te draaien en gluurde over mijn schouder. Billie stond naast Emily. Het leek alsof Emily pijn had. Haar glimlach was gespannen en gemaakt en Billie trok wit weg. Ze fluisterden iets tegen elkaar en Emily schudde haar hoofd.

‘Er klopt iets niet aan die twee,’ zei ik deels tegen Angela en voornamelijk tegen mezelf.

Angela knikte. ‘Dat hebben wij ook al tegen elkaar gezegd.’ Ze keek zenuwachtig om zich heen. ‘Niet tegen hen, trouwens. Billie doet waarschijnlijk stoerder dan ze eigenlijk is, maar niemand heeft zin om haar uit te proberen.’

We pakten ieder een uiteinde van de zware snijplank vast en tilden die boven een grote pan. Vervolgens kantelden we de plank een stukje, waardoor de gesneden uien in de pan gleden. Er klonk een bevredigend sissend geluid toen de ui in contact kwam met de hete bodem. Ik ademde de bitterzoete geur van gebakken ui in en het water liep me in de mond.

‘Mogen we hier iets van nemen?’

Angela keek me aan met een gezicht alsof ik een grapje maakte. ‘Absoluut niet. We moeten eerst de G.E.P.s bedienen. Als er dan iets overblijft, is dat voor ons. Maar alleen als zij gegeten hebben.’

Ik zuchtte. ‘Daar was ik al bang voor. Het ruikt alleen zo heerlijk.’

Ze knikte. ‘Hé, heb je zin om na school met mij mee naar huis te gaan? Dan kun je mijn moeder en Daniel ontmoeten.’

‘Dat moet ik eerst aan mijn vader vragen. Is Daniel je broer?’

‘Nee. Ja. Of, nou ja, soort van... Het is een lang verhaal. Ik loop eerst wel mee naar jouw huis na school, dan leg ik het onderweg wel uit. Mijn moeder vindt het niet erg als ik wat later ben. Jij woont dus bij je vader?’

Ik knikte.

‘Alleen jullie twee?’

Ik knikte opnieuw. Angela vroeg niet verder, ze snapte dat ik het daar niet over wilde hebben. Zoals Onzuiveren dat altijd van elkaar begrepen.

We liepen in een rap tempo. De lucht was kil, niet ongebruikelijk voor de vroege lente, en ik trok mijn hoofddoek dicht om me heen. Naast me deed Angela hetzelfde. De lessen waren eindelijk afgelopen en ik was blij dat ik de nodige afstand kon scheppen tussen mezelf en school. Het voelde goed om de school de rug toe te keren, als een klein teken van verzet.

De weg naar de stad strekte zich voor ons uit, vol met dure auto's van G.E.P.-ouders die hun kinderen kwamen ophalen. Onzuiveren moesten lopen, de zoom van hun lange tunieken slepend over het grind. De auto's gaven het geheel tenminste nog wat kleur. Als die er niet waren geweest, zou ik verdwijnen in de eentonige achtergrond: een Onzuiver meisje gekleed in zwarte kleding, omringd door nog meer meisjes in het zwart, in een kleurloze straat met grijze huizen, grind en viezigheid.

Boven ons paktten de wolken zich samen. Het dreigde te gaan regenen. Het weer herinnerde me aan het moment dat mijn vader De Breuk aan me uitlegde. We woonden in Regio 10 en mam was inmiddels vertrokken om zich aan te sluiten bij het verzet. Hij vond het belangrijk dat ik het begreep, omdat hij er zeker van was dat het op de scholen niet werd onderwezen. Ook die dag was het regenachtig en ik staarde naar de regendruppels die tegen het raam tikten. Hij nam me op schoot in de grote leunstoel waar hij altijd in zat, en zei dat hij me een verhaaltje ging vertellen.

‘Is het een sprookje dat goed afloopt?’

‘Nee, Minnie, ik ben bang van niet.’

En toen vertelde hij me over de tijd dat hij pas van school was en zijn eerste baan had gekregen bij de Universiteit van Leeds – hij had mama toen net ontmoet – en een laboratorium in Londen erin was geslaagd de eerste menselijke baby te klonen. Ze noemden de kinderen ‘designerbaby’s’ en het laboratorium, dat het Ministerie voor Genetische Perfectie heette, wilde die baby’s verkopen. Ze wilden ‘perfecte’ kinderen maken voor alle ouders die het konden betalen. Vrouwen hoefden zo nooit meer zelf zwanger te worden, want het lab had immers een kunstmatige baarmoeder ontwikkeld.

Eerst was de publieke opinie er één van verontwaardiging. Veel religieuze groeperingen keerden zich tegen het Ministerie en het verzet werd met de dag gewelddadiger. De overheid zweeg over het onderwerp. Ze zagen de financiële groei die inzette door de nieuwe technologie en zagen het niet zitten zich uit te spreken tegen het Ministerie. Hun zwijgen zei wel genoeg.

De protesten werden steeds extremer en de groepen die protesteerden, gingen samenwerken en noemden zich het verzet. Ze werden steeds beter georganiseerd. Ze plaatsen bommen in het centrum van Londen, om zo de onderzoekscentra te vernietigen. Maar niet alleen het verzet groeide, ook de macht van het Ministerie nam toe. Ze huurden bewakers in en sloegen keihard terug. Dat had niemand verwacht en het overviel iedereen.

Pap vertelde dat hij te midden van al deze ellende verliefd werd op mama. Op hetzelfde moment als De Breuk. Zo noemden de mensen het: het moment dat Groot-Brittannië brak.

Het Ministerie verdreef de regering. Pap vertelde me over de koning en hoe die met zijn gezin naar Australië moest vluchten omdat het hier niet meer veilig was. Hij vertelde dat de eigenaar van het Ministerie naar Downing Street 10 ging, de plek waar de minister-president woonde en werkte, en de macht greep. Hij nam het bevel over het leger over. Niemand wist wat ze moesten doen. Het merendeel van de bevolking was zo gewend aan hun rechten en vrijheden binnen de democratie, dat ze verstijfden bij de eerste tekenen dat het wel eens goed mis kon gaan. Ze bleven te lang ontkennen dat er iets vreselijks aan de hand was en het Ministerie was inmiddels lang en breed aan de macht toen de bevolking einde-

lijk de waarheid onder ogen zag.

Het ging er woest aan toe, en dat was nog zacht uitgedrukt. Groepen die voor waren, streden tegen de tegenstanders en terwijl zij aan het vechten waren, kochten mensen hun designerbaby's. Volgens pap was ik nog maar een baby toen ze de muur om Londen bouwden en iedereen die geen genetisch perfect kind wilde of kon betalen, uit de stad verdreven.

Grote aantallen mensen werden naar de omringende dorpen gestuurd, die inmiddels totaal waren verwoest door alle gevechten. Ouders van genetisch perfecte kinderen werden juist binnen de muren van de stad gehaald.

‘Regio 10 is meer naar het zuiden, toch?’ Angela’s vraag trok me terug naar het heden. Ze hield waarschijnlijk niet zo van stiltes en ik was blij dat ze me uit mijn treurige overpeinzingen haalde. ‘Je zult merken dat het hier vaak een stuk kouder is. In de zomer is dat niet zo erg, kan het zelfs lekker warm zijn. Maar het regent ook vaak. Van dat druiligere weer, weet je wel, waar je zeiknat van wordt.’

‘Goed om te weten,’ antwoordde ik en ik probeerde de kleine glimlach die ik voelde doorbreken tegen te houden. Ik mocht Angela graag, en dat terwijl ik haar nog maar net kende. ‘Je zou me nog uitleggen hoe het nu zat tussen jou en je broer.’

‘O ja... Daniel.’ Ze glimlachte. Het was de tweede keer dat ik Angela zag glimlachen als ze het over Daniel had. ‘Ten eerste, hij is mijn broer niet. En dat zie je ook direct, hoor. Hij is blond, heeft blauwe ogen en is blank.’ Ze lachte hardop. ‘Zijn vader was een crimineel en belandde uiteindelijk aan de galg op Stuiptrekkende Zondag.’

Ik rilde. ‘Dat is vreselijk. Wat heeft hij gedaan?’

‘Hij had een G.E.P.-familie bestolen.’ Ze zei het zonder emotie, waarschijnlijk was het niet de eerste keer dat ze het verhaal vertelde.

Mijn mond viel open. Zelfs ik wist hoe dom dat was! Het Ministerie trad keihard op tegen misdaden gepleegd door een Onzuivere als een G.E.P. het slachtoffer was. Ze maakten een voorbeeld van iedereen die zo dom was om het te proberen. Volgens mijn vader probeerden ze zo te voorkomen dat mensen in opstand kwamen.

‘Het leek erop dat ze hem slecht behandelden, kortten zijn loon zonder dat daar een goede reden voor was.’

Dan snapte ik wel waarom hij het had gedaan. Van het loon dat je als Onzuivere kreeg, kon je nauwelijks eten en kleding betalen. Als de G.E.P.s Daniels vader afzetten, zou hij zijn gezin niet kunnen onderhouden. ‘Dus hij nam wraak?’

‘Dat is nog niet alles.’ Angela aarzelde. ‘Hij dronk... heel erg veel.’ Ze trok haar wenkbrauwen op om haar verhaal extra kracht bij te zetten. ‘Op een avond had hij zich bezopen, brak in bij de Dylans – zo heette de familie – en stal hij geld. Hij was zo dronken dat ze hem gemakkelijk konden pakken. Als ik het goed heb, vonden ze hem bewusteloos in hun voortuin.’

‘Wat vreselijk.’ Ik stelde me voor hoe mijn vader stierf aan de galg op Stuiptrekkende Zondag en ik werd misselijk.

‘Er is nog meer.’ Angela haalde diep adem. ‘Het ging niet goed met Daniels moeder na de Operatie.’

Ik knikte treurig. Dat begreep ik maar al te goed. Mijn moeder vertrok voor ze haar konden dwingen de ingreep te ondergaan, maar ik wist van vrouwen uit Sector 10 dat de Operatie je kon veranderen.

Kort na De Breuk, toen de mensen probeerden een thuis te maken van hun nieuwe omgeving en druk bezig waren te kijken wat ze nog konden redden van de resten die waren overgebleven na alle gevechten, stuurde het Ministerie de Gentesters. Ze kwamen en namen bloed af waarmee de Onzuiveren-database werd opgericht. Op basis daarvan keken ze wie drager was van ziektes, wie er “onzuiver” was. Vervolgens vertelden ze die mensen dat ze zich niet meer mochten voortplanten. Het Ministerie had één regel: een genetisch perfecte baby moest minimaal vijftig procent hetzelfde DNA van zijn ouders hebben. Was je Onzuiver, dan mocht je absoluut je slechte genen niet doorgeven.

De Operatie werd ongeveer een decennium geleden in het leven geroepen en werkte door in alle vijftien Regio’s buiten Londen.

Alle vrouwen boven de zestien werden gesteriliseerd.

Soms, als mijn vader whisky had gedronken en hij onderuitgezakt zat in zijn schommelstoel in ons oude huis, vertelde hij dat de Operatie niet alleen invloed had op de voortplantingsorganen, maar ook

op je geestelijke gezondheid. Hij vertelde me over de andere moeders in Regio 10. Hoe die veranderden in een schim van wie ze waren geweest, hoe gaandeweg de levenslust in hun ogen doofde. Hij bleef maar zeggen hoe blij hij was dat mama was weggegaan. Hij was oprecht opgelucht.

Zwangerschap was de zwaarste misdaad die je kon begaan. Door ons het risico op een zwangerschap te ontnemen, gaf het Ministerie ons zogenaamd de kans op een normaal leven. We mochten zelfs trouwen. Als we daarna maar netjes uitstierven zodat iedereen in Engeland uiteindelijk perfect zou zijn.

Het kwam allemaal neer op een simpel feit. G.E.P.-kinderen waren perfect. Wij waren lelijk en beschadigd. Wij waren Onzuiver.

‘Wat is er met haar gebeurd?’

‘Op een dag was ze gewoon verdwenen.’ Angela’s toon had alle vreugde verloren. ‘Ze liet Daniel achter. Hij was toen tien. Hij zocht naar eten in vuilnisemmers en moest bedelen. Mijn moeder zag hem en kon hem niet op straat laten. Dus nam ze hem mee naar ons huis en sindsdien woont hij bij ons.’

‘Echt?’ Ik moest mijn best doen de verbazing van mijn gezicht te houden.

‘Uh-huh. Ze kon het niet aanzien dat een kind zo moest lijden.’

‘Dus... na de Operatie werd ze niet...’ Ik maakte mijn zin niet af, onzeker over hoe ik het moest vragen.

Angela rechtte haar rug. Ze keek om zich heen om zeker te weten dat niemand ons kon horen. ‘Nee. Met mijn moeder gaat het prima. Het is altijd goed met haar gegaan. Ze wordt alleen een beetje vergeetachtig, de laatste tijd. Maar verder gaat het prima.’ Ze liet een stilte vallen. ‘Ik wil niet geopereerd worden.’

‘Ik ook niet.’ De woorden voelden zwaar, maar het leek alsof ik lichter werd door ze uit te spreken.

‘Het voelt goed om het hardop te zeggen, hè?’ zei Angela.

‘Heb je dit nooit tegen iemand anders gezegd?’ vroeg ik. Zelf had ik dit nooit met een ander besproken. In Regio 10 was er niemand die de beslissingen van het Ministerie in twijfel trok. Ze accepteerden hun kinderloze toekomst als kok of schoonmaker met een stille onverschilligheid. Of niemand liet in ieder geval ooit iets anders merken.

‘Alleen tegen Daniel,’ bekende Angela die nog zachter begon te praten. ‘Hij weet van het verzet.’

Ik zag haar opnieuw voor me. Mijn moeder. De vrouw die me in de steek had gelaten voor het verzet. De vrouw die haar politieke overtuiging belangrijker vond dan haar eigen dochter.

Alles wat er vandaag was gebeurd, drong ineens ten volle tot me door en ik voelde hoe het bloed uit mijn gezicht stroomde. Paniek liet mijn handen en voeten tintelen en ik voelde me plotsklaps duizelig. Ik moest even stoppen langs de kant van de weg. Mijn hoofddoek voelde ineens verstikkend en zat te strak om mijn hals.

‘Gaat alles wel goed met je?’ vroeg Angela. ‘Het lijkt alsof je ieder moment kunt flauwvallen.’ Voorzichtig legde ze een hand rond mijn elleboog om me overeind te houden. De aanraking voelde geruststellend.

‘Niets aan de hand,’ loog ik. ‘Ik heb gewoon wat te weinig gegeten.’

Maar het ging helemaal niet goed met me. Iedere verwijzing naar het verzet liet mijn hart in paniek sneller kloppen en maakte dat ik bijna de controle verloor. We stonden op een aftandse stoep naast een vervallen huis waarvan het hek – zo’n roestig metalen ding met piepende scharnieren – begon te rammelen. Ik haalde diep adem en probeerde me te concentreren, maar mijn gedachten braken af in stukjes die weigerden samen weer een geheel te vormen. Het rammelen nam toe en werd zelfs zo erg dat de sluiting lostrilde en het hek met kracht openzwaaide om vervolgens met een klap weer dicht te knallen. Een golf van kalmte overspoelde mijn spieren en ik ontspande.

‘Dat was bizar.’ Angela keek naar mij, naar het hek, en toen weer naar mij. ‘Het waait amper.’

‘Vast een plotselinge windvlaag.’ Ik streek mijn tuniek recht en probeerde uit alle macht het trillen van mijn vingers te stoppen. ‘Kom je? We zijn er bijna. Het kan wat rommelig zijn, we zijn net verhuisd.’

‘Wacht eens even.’ Angela kneep in mijn elleboog. ‘Liet jij dat hek zojuist bewegen?’

Ik lachte, maar het klonk nep en nerveus. ‘Natuurlijk niet. Dat kan

helemaal niet. Ik kon er niet eens bij, je ziet zelf hoe ver ik bij het hek vandaan sta.'

Angela fronste. 'Ja, ik zie heus wel dat je er niet bij kunt. Maar ik weet ook zeker dat er geen wind staat. En ik weet ook zeker dat ik niet degene ben die dingen kan laten bewegen met alleen mijn gedachten.'

'Dat kan niemand. Doe niet zo belachelijk.' Een paar zweetdruppels gleden tussen mijn schouderbladen. 'Wat jij zegt, is onmogelijk.'

'Hoe weet je dat?' Angela stapte dichterbij me toe en ik deed een pas naar achteren. Een paar huizen verderop maakten een man en een vrouw luidruchtig ruzie. Het klonk alsof de man dronken was. 'Wie weet wat er allemaal mogelijk is...'

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. 'Hoe bedoel je? Weet je of er...? Heb je al eens zoiets...?'

'Misschien,' antwoordde ze. 'Misschien ook niet. Jij moet echt kennismaken met Daniel. Hij is... bijzonder.'

Mijn mond viel open van verbazing en ik kon geen zinnig antwoord bedenken. Mijn hoofd zat vol met gedachten aan mijn vader. Dit was nu precies de reden waarom we Regio 10 hadden moeten verlaten en wat gebeurde er? Ik verraadde mezelf opnieuw. Op mijn eerste dag! Hoe kon Angela raden wat er aan de hand was? Waarom keek ze me aan met een uitdrukking op haar gezicht alsof ze iets wist wat ik niet wist? Waarom lukte het me nou niet gewoon één dag door te komen zonder de aandacht op mezelf te vestigen?

'Ik kan dit niet.' Ik trok mijn arm uit haar hand en draaide me om.

'Je moet echt met me meegaan, Mina, en Daniel ontmoeten,' riep ze me na. 'Je kunt ons vertrouwen.'

Ik zette het op een lopen voordat ze nog meer ongewenste aandacht op ons vestigde.

Het voelde goed om te rennen.

Ik verlangde terug naar Regio 10. Daar grensde ons huis aan een bos, een plek waar ik naartoe kon en echt mezelf kon zijn. Daar rende ik tussen de bomen en voelde ik de frisse lucht scherp in mijn longen. Hier denderden mijn voeten over de bestrating, de lucht vol stof en gruis, en de weg bezaaid met vuilnisemmers om overheen te springen.

Ik rende over de vieze straten met scheuren in het asfalt, langs de uitgeleefde huizen waar de verf van de deuren afbladderde, langs Onzuiveren die bezig waren met hun dagelijkse taken, de bekende, lege blik in hun ogen. Ik rende helemaal naar de buitenwijken van het getto, want daar stond ons huis. De eerste dag dat we hier woonden, ging ik voorzichtig op onderzoek uit in de omgeving en de achterbuurten, waar de lege blikken steeds grimmiger werden en de op de muren geschilderde verzetsleden afkeurend naar je leken te kijken. De beschuldiging lag in hun getekende blik: Waarom vecht je niet terug?

Ik dacht aan Angela's woorden. *Je kunt ons vertrouwen.* Waarom was ze niet gillend bij me vandaan gevlucht? Hoe kon het dat ze er zo snel achter was gekomen? *Je moet echt Daniel ontmoeten.* Wat bedoelde ze daarmee? Zou het kunnen... dat Daniel was zoals ik? De vragen bleven maar komen en ik moest met mijn hoofd schudden om ze een halt toe te roepen. Wat Angela ook zei, ik was en bleef een freak. Zodra mensen erachter kwamen wat ik kon, bleven ze uit mijn buurt. Maar... voor het eerst voelde ik een sprankje hoop dat er

iemand was, iemand hier op deze onbekende plek, die het misschien begreep. En die niet bang was.

Toen ik bij de gele deur van ons huis aankwam, probeerde ik mijn adem onder controle te krijgen voordat ik mijn vader onder ogen zou komen. Het geel leek misplaatst in deze omgeving. Het was te vrolijk en fel. Mijn vader zag altijd de zonnige kant van de dingen, vandaar ook de deur. Ik vond hem in de keuken, waar hij zingend aan het koken was.

‘Mina! Hoe was je eerste schooldag?’ Pap draaide zich met open armen om vanaf het gasfornuis, de houten lepel nog in zijn hand. De vertrouwde, volle geur van zijn zoete tomatensaus vulde de keuken. ‘Ah... Ik zie aan je gezicht dat het niet zo goed ging?’

Ik zuchtte en maakte mijn hoofddoek los om het ding vervolgens op de keukentafel uit te strijken zodat pap de scheuren in de stof kon zien. ‘De G.E.P.s hier zijn behoorlijk ruig.’

Pap ging aan de tafel zitten, zijn vingers bewogen traag over de doek. ‘Hoe is dit gebeurd?’

‘Ik wil er niet over praten.’ Ik gebaarde naar de pan. ‘Spaghetti?’

Hij glimlachte. Het was een vermoeide lach, gevuld met spijt. ‘Ben ik zo voorspelbaar?’

‘Dat is niet iets negatiefs,’ antwoordde ik. ‘Ik weet tenminste zeker dat je er bent als ik thuis kom.’

Het was luchtig bedoeld, maar ik wist dat we op dat moment allebei aan mam dachten. Ik realiseerde me dat we sinds haar dood niet meer over haar hadden gesproken.

‘Ik moet roeren.’ Pap stond stijfjes op. ‘Het geheim van de saus is dat je...’

‘Hem nooit moet laten koken,’ maakte ik de zin af.

‘Nou,’ zei pap lachend. ‘Volgens mij ben ik echt heel voorspelbaar.’

Ik merkte dat ik glimlachte. Het was de eerste echte lach sinds we hiernaartoe waren verhuisd. En dat kwam door hem.

‘Pap?’

‘Ja, Minnie?’

Ik negeerde het koosnaampje voor deze ene keer omdat ik de schijn van normaliteit die er tussen ons heerste in die keuken, niet

wilde verstoren. Dit was een simpel tafereeltje van een vader en een dochter, die samen kookten, samen aten. ‘Het is echt een lekkere saus.’

Hij lachte en het geluid kwam van diep uit zijn onderbuik, zoals het altijd deed als hij oprecht lachte. Hij had een grote buik, zo anders dan hoe hij eruit had gezien toen ik nog een kind was – fit en gezond. Maar hij was nog altijd knap. Pap vertelde me altijd dat mam jaloers werd als een van zijn studentes weer eens met hem flirtte. Volgens hem was hij een ‘coole’ professor en voelden de leerlingen zich bij hem op hun gemak. Ik kon me daar gewoonweg geen voorstelling van maken.

Hij neuriede terwijl hij roerde, de melodie van oude muziek die hij zich nog herinnerde en die nu verboden was.

Iemand klopte op de deur. Mijn vader stopte direct met neurien.

‘Waarom ga je je niet even opfrissen voor de thee?’ zei hij tegen mij terwijl hij zijn handen afveegde aan een theedoek.

Ik gluurde aarzelend naar de deur. Was Angela hier om mijn vader te vertellen over het hek? Misschien kwam ze me ophalen om toch met haar mee naar huis te gaan. Ik bewoog me weg van de tafel en verliet de keuken, maar bleef staan achter de deur die onze keuken van de kleine woonkamer scheidde. De tv stond zoals altijd aan, en het geklets van de zoveelste G.E.P.-missverkiezing leidde me af. Ik drukte mijn oor tegen de deur.

Geen Angela. Ik hoorde twee mannen praten, een daarvan was mijn vader. De andere stem had ik nog niet eerder gehoord. Ze spraken op gedempte toon, alsof wat ze zeiden geheim was. Ik deed mijn uiterste best om ze te verstaan, maar ving alleen een paar woorden en af en toe een deel van een zin op. Het leek erop dat ze het probeerden eens te worden over een datum. De woorden ‘maanden’ en ‘weken’ bleven maar bovendien, maar ik had moeite de rest te verstaan. Uiteindelijk namen ze afscheid van elkaar en werd het gesprek beëindigd. Ze kenden elkaar, zeiden elkaar gedag als oude bekenden. Ik vroeg me af wie mijn vader kende in Regio 10. Tijd om er verder over na te denken, had ik niet. Stilletjes snelde ik door de woonkamer de hal in. Iedere krakende traprede vermijgend, liep ik naar de badkamer.

Hij had me met een reden weggestuurd, bedacht ik me. Wie die man ook was, mijn vader wilde niet dat ik hem ontmoette. Ik fronste in de spiegel van de badkamer en vroeg me af wat mijn vader voor me verborgen hield en waarom. Nadat mam naar Londen was vertrokken, hadden we afgesproken om geen geheimen voor elkaar te hebben en dat onze veiligheid boven alles ging. Het was een keiharde afspraak.

Met een zucht trok ik aan mijn in elkaar geklitte haar. Zoals de meeste Onzuivere meisjes droeg ik mijn haar lang. Ik denk dat we dat juist deden vanwege de verplichting het te verbergen onder de hoofddoek. Mijn haar hing bijna tot mijn middel en was donkerbruin. Als het licht erop scheen, glansde het en ik hield ervan om het iedere avond voordat ik naar bed ging te borstelen. Eigenlijk was het iets te donker voor bij mijn bleke huid, die nooit bruin werd en alleen maar lichtjes roze kleurde in de zomer. Ik was lang en slungelig, met lange armen en benen en het had wel even geduurd voordat ik mijn lijf onder controle kreeg. Wel was ik gespierd, dankzij de vechtsporttraining die mijn vader me gaf in de kelder van ons oude huis.

‘Mina, je thee is klaar,’ riep pap vanaf de trap.

‘Oké, momentje,’ antwoordde ik voordat ik haastig wat water in mijn gezicht spatte en zeep op mijn handpalmen spoot. Ik kleepte me snel om in jeans en een T-shirt en hoopte dat we geen onverwacht bezoek meer kregen. Het was zo’n gedoe om je telkens weer te moeten omkleden in de tuniek en hoofddoek.

‘Ah,’ zei mijn vader toen ik de trap af kwam. ‘Ik blijf het heerlijk vinden om je in andere kleren te zien dan dat vreselijke uniform.’

‘Het valt wel mee.’ Ik meende het, ik was inmiddels gewend aan het uniform. Het onderscheidde ons tenminste van de G.E.P.s en hun te blote, onbetamelijke outfits.

‘Wat je draagt, zou je eigen keuze moeten zijn,’ zei pap zacht. ‘Ik wilde dat je was geboren voordat dit alles gebeurde, of nog liever, ik wilde dat dit allemaal nooit was gebeurd.’

We liepen samen door de woonkamer naar de keuken. Pap zei dit soort dingen vaker en ik snapte wel waarom. Maar het uitspreken van die gevoelens veranderde helaas niets aan de situatie. We gingen zitten; het eten stond al op tafel. De geur van tomaat en basilicum

wakkerde mijn honger nog verder aan en ik viel direct aan.

Mijn vader begon te lachen. ‘Krijg je op school niets te eten?’

Met mijn hoofd vlak bij mijn bord stopte ik even met het naar binnen schoffelen van het eten, druppels spaghettisaus nog op mijn kin. ‘Sorry.’

Hij wuifde mijn woorden weg. ‘Je hoeft geen sorry te zeggen. Ik vind het prettig om je zo te zien.’

‘Hoe te zien?’

‘Gelukkig.’

Ik legde mijn vork neer en dacht na over zijn woorden. Was ik gelukkig? G.E.P.-pestkoppen wilden mijn hoofd in de toiletpot steken en ik had een geheim dat ik met niemand kon delen. Maar ik had een geweldige vader die voor me kookte, een huis dat ik ooit misschien ‘thuis’ kon noemen en tijdens mijn eerste schooldag had ik een nieuwe vriendschap gesloten. Die vriendin zou misschien ooit kunnen accepteren wie ik echt was. ‘Ja, ik denk dat ik het hier wel kan uithouden.’

‘Nou... dat is geweldig om te horen,’ zei pap tussen het kauwen door. Hij slikte zijn hap eten door. ‘Want ik wil dat je iets gaat doen.’

‘Wat dan?’

‘Ik wil dat je leert hoe je je gave moet gebruiken.’

‘Je wilt dat ik ermee ga oefenen?’ Ik keek mijn vader ongelovig aan, de vork vol spaghetti hing als bevroren in de lucht vlak voor mijn neus. ‘Maar je hebt altijd gezegd dat...’

‘Ik weet wat ik heb gezegd.’ Pap draaide zijn vork doelloos in de spaghetti, zijn ogen gericht op het bord. Zijn hoofd was gebogen en de rimpeltjes in zijn voorhoofd vielen me nu pas goed op. De kleren die hij droeg, een simpel shirt met het Onzuiveren-symbool op het borstzakje genaaid, en zijn corduroy broek, waren de afgelopen tien jaar hetzelfde gebleven. Zijn haar daarentegen veranderde, het werd met de dag grijzer. Pap werkte niet. Mijn grootouders hadden hem genoeg geld nagelaten zodat hij en ik een comfortabel leven konden leiden. Nog een reden om niet te veel op te vallen. ‘Je bent nu oud genoeg om het te beheersen. Het was moeilijker toen je nog een kind was.’

Ik knikte. Mijn gave openbaarde zich net na mijn twaalfde verjaardag. Mam had ons al een tijdje daarvoor verlaten om zich aan te sluiten bij het verzet. Ik kon me haar amper herinneren. Pap zat opgescheept met een dochter die net de pubertijd inging, dat was al erg genoeg, maar tel daarbij een bovenmenselijke kracht op en alles werd ineens nog veel erger. Ik kon niet in de buurt van mensen zijn, daar was ik een te groot risico voor. Maar ik moest wel naar school, dat was wettelijk verplicht. De tijd na school probeerde ik wanhopig om maar niet te denken, te voelen en vooral om niet emotioneel te worden.

‘Je bent nu oud genoeg en ik denk dat het thuis oefenen gaat helpen om jezelf in publieke situaties onder controle te houden.’ Pap